

Nr 113

Av herr Nilzon, Ivar, angående viss översyn av lagen om inteckning i jordbruksinventarier.

Lösa jordbruksinventarier kan utfästas att utgöra säkerhet för fordran. Sådan säkerhet ställes t. ex. ofta för sådana lån mot statlig garanti (garantilån), som utlämnas av enskilda kreditanstalter.

Enligt lagen om inteckning i jordbruksinventarier 1 § är sådan inteckning bunden till för visst jordbruk avsedda lösa inventarier. Inteckning får ej beviljas för samma fordran i flera för skilda jordbruk avsedda inventariebestånd. Enligt samma lag 3 § skall av två ojäviga personer intygas, att gäldenären driver det uppgivna jordbruket. När en jordbrukare försäljer den fastighet, för vilken de intecknade inventarierna är avsedda, upphör alltså säkerheten att gälla.

Om jordbrukaren i fråga omedelbart eller inom kort tid tillträder ett annat jordbruk, till vilket de lösa inventarierna överföres, synes ovannämnda bestämmelser medföra onödiga olägenheter. Därest han fortfarande för fordran måste lämna säkerhet i jordbruksinventarier, måste ansökan om inteckning ånyo ingivas till inskrivningsdomaren vid vederbörande rätt, vilken procedur förorsakar besvär för såväl gäldenären som fordringsägaren.

Önskvärt vore i sådana fall, att den gamla inventarieinteckningen fortfarande finge gälla. Det torde vara regel att inventarierna överföres till den nya fastigheten, varvid det alltså är frågan om samma inventariebestånd. Oftast är vid sådant byte av jordbruksfastighet den nya fastigheten större än den gamla. Inventariebeståndet måste då utökas, varför någon större risk beträffande säkerheten inte synes föreligga. I varje fall bör det vara möjligt att uppnå en förenkling i förfarandet, t. ex. genom intyg av ojävig person om att inventariebeståndet på den nya jordbruksfastigheten är av sådan storlek, att det fortfarande må gälla som säkerhet för fordran. En sådan anordning synes mig med fördel kunna uppnås, när de ifrågavarande jordbruksfastigheterna är belägna inom samma domsaga, men möjligheter till en sådan lösning torde också kunna finnas, när fastigheterna är belägna inom olika domsagor. Denna fråga synes mig därför böra bli föremål för prövning.

Med anledning av vad som ovan anförts, får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om översyn av lagen om inteckning i jordbruksinventarier i enlighet med motionens syfte.

Stockholm den 25 januari 1955

Ivar Nilzon